

РЕШЕНИЕ

№ 164

гр. Пловдив, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Тодор Илк. Хаджиев Въззивно гражданско дело № 20235000500396 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Г. Н. Т. в лично качество и по въззивна жалба на адв. И. П. в качеството му на особен представител на ищеца Г. Н. Т. против Решение № 260023/ 23.05.2023 г. по гр. д. № 636/ 2021 г. на ОС – П., с което са отхвърлени предявените против М.з. и М.т.с.п. искове с правна квалификация чл.49 във вр. с чл. 45 от ЗЗД за солидарно осъждане на ответниците да заплатят на ищеца сумите: 25 000 000 евро, от които: 3 000 000 евро за неимуществени вреди от травматични увреждания /удар или изпускане, причинили кръвоизлив в мозъка, киста в областта на тила и счупване на гръбнака/, причинени по време на престоя му в болницата, където бил роден на 11.05.1969 г.- АГ отделение на ВМИ „И. П.“/сега УМБАЛ „Св. Г.“ АД /, които неимуществени вреди се изразяват в лишаването му от възможност да бъде пълноценен и да води нормален живот, независим от никой и от нищо, да има реализация в почти всяка една сфера на живот; чувството, че е излишен и онеправдан, без да има вина за това; притеснението, че няма да може да се погрижи за децата си; 22 000 000 евро

за имуществени вреди - пропуснати ползи, тъй като в резултат на описаните увреждания бил лишен от възможността да реализира доходи, които би получил като знаещ човек.

В подадените жалби се прави оплакване за неправилност на обжалваното жалбата, като се излагат доводи за основателност на исквете. Прави се искане да се отмени обжалваното решение и да се постанови ново, с което да се уважат предявените искове.

Въззиваемите М.з. и М.т.с.п. оспорват жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност във връзка с доводите на страните, констатира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и против акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което е допустима.

Г. Н. Т. е предявил против М.з. и М.т.с.п. иск по чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД за солидарно осъждане на сумата от 25 000 000 евро, от които 3 000 000 евро за неимуществени вреди от травматични увреждания /удар или изпускане, причинили кръвоизлив в мозъка, киста в областта на тила и счупване на гръбнака/, причинени по време на престоя му в болницата, където бил роден на 11.05.1969 г. – акушеро - гинекологично отделение на ВМИ „И. П.“/сега УМБАЛ „Св. Г.“ АД /, които неимуществени вреди се изразяват в лишаването му от възможност да бъде пълноценен и да води нормален живот, независим от никой и от нищо, да има реализация в почти всяка една сфера на живот; чувството, че е излишен и онеправдан, без да има вина за това; притеснението, че няма да може да се погрижи за децата си, и 22 000 000 евро за имуществени вреди - пропуснати ползи, тъй като в резултат на описаните увреждания бил лишен от възможността да реализира доходи, които би получил като знаещ човек.

В исковата молба са изложени твърдения, че на втория ден от раждането си ищецът претърпял увреждане чрез удар или натиск в областта на тила, причинено от здравен служител на акушеро – гинекологично отделение към ВМИ „И. П.“, понастоящем УМБАЛ „Св. Г.“ АД, в резултат на което се е появила киста. През август 1977 г. бил настанен в социално заведение за деца с двигателни увреждания в гр. К., където престоял година и

четири месеца. След изписването му бил настанен в дом за социални грижи в гр. К.. Пред януари 1979 г. поради изпускане по голяма нужда бил изведен на снега от служител на заведението – П.З., която го измила със студена вода, в резултат на което се разболял тежко. По време на лечението си в общежитието на социалното заведение при опит да се свърже по телефона със своите родители бил бутнат на пода от един по – големите обитатели, вследствие на което паднал на пода и получил увреждане на гръбнака. Вследствие на получените увреждания не могъл да се реализира като пълноценен и самостоятелен човек, поради което претендира обезщетение за претърпените от него неимуществени и имуществени вреди за сумата от 25 000 000 евро.

Независимо от непрецизните и хаотично изложени фактически твърдения в исковата и уточняващите молби досежно обстоятелствата, на които основава претенцията си за обезщетение, следва да се приеме, че ищецът Г. Н. Т. е предявил два обективно съединени иска по чл. 49 вр. чл. 49 ЗЗД, почиващи на два отделни случая на непозволено увреждане: иск за причинената му вследствие на удар или натиск от здравен служител на ВМИ „И. П. (сега УМБАЛ „Св. Г.“ АД) киста в областта на тила, както и иск за претърпяното от него в дома за социални грижи на непълнолетни в гр. К. през февруари 1980 г. счупване на гръбнака. Като ответници по предявените иски ищецът е посочил М.з. и М.т.с.п., тъй като към момента на настъпване на вредите двете министерства са били обединени.

Настоящата инстанция намира предявените иски за процесуално недопустими, тъй като са насочени срещу страни, които не са процесуално легитимирани да отговарят по тях. Предмет на делото е конкретно материално гражданско правоотношение, въведено от ищеца, което освен по основание и съдържание се индивидуализира и чрез неговите страни. Процесуално легитимирани (овластени) да участват в исковия процес са страните по очертаното от ищеца спорно материално правоотношение. Лица, които не страни по правния спор, нямат защитимо от закона право да участват в исковия процес. Насочването на иска срещу надлежна (процесуално легитимирана) страна е процесуална предпоставка за неговата допустимост, за която съдът следи служебно, липсата на която е основание за прекратяване на исковото производство.

В настоящия случай предвид твърденията в исковата молба за противоправно поведение на служител на акушеро – гинекологичното отделение на ВМИ „И. П.“, довел до травматично увреждане на главата на ищеца, материално и процесуално легитимиран да отговаря по предявения иск по чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД е УМБАЛ „Св. Г.“ АД в качеството му на правопреемник на ВМИ „И. П.“ съгласно чл. 104, ал. 2 ЗЛЗ, според който търговските дружества, създадени след преобразуване на здравните заведения, са правопреемници на здравните заведения, въз основа на които са преобразувани. Посочените ответници - М.з. и МТСП – не са страни по въведеното от ищеца като предмет на делото материално правоотношение, от което следва, че окръжният съд се е произнесъл срещу ненадлежна страна.

По отношение на втория иск – за причиненото на ищеца увреждане на гръбначния стълб по време на престоя му в дома за социални грижи в гр. К. през февруари 1980 г., при преценка материалната и процесуална пасивна легитимация на иска следва да се изясни правният статут на домовете за социални грижи на непълнолетни. От приложеното писмо на МТСП (л. 140) е видно, че на територията на община К. е функционирал Дом за деца, лишени от родителска грижа – гр. К., който е закрит със заповед на изпълнителния директор на А.с.п., считано от 20.06.2012 г. При това положение материално легитимиран да отговаря по предявения по чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД иск е субектът, от чиято структура е част домът за специализирани социални грижи и който е обезпечавал неговото финансиране. В тази връзка следва да се съобрази разпоредбата на § 8, ал. 1 ПЗР към ЗИДЗНП (ДВ бр. 105/ 2006 г.), според която считано от 1 януари 2007 г. държавните и общинските обслужващи звена със социално предназначение - домове за отглеждане и възпитание на деца, лишени от родителска грижа, се преобразуват от обслужващи звена в системата на народната просвета в специализирани институции за предоставяне на социални услуги - домове за деца, финансирани като делегирана от държавата дейност на общината, на чиято територия се намират. Домовете по ал. 1 преминават в управление на кмета на съответната община, който е и работодател на персонала в тях (ал. 2), а активите, пасивите, другите права и задължения, както и архивът на обслужващите звена по ал. 1 се поемат от съответните специализирани институции за предоставяне на социални услуги (ал. 4). Следователно след закр.И.е на Дома за деца, лишени от родителска грижа в гр. К. материално

легитимиран да отговаря за причинените от служители на социалната институция вреди е община К., която е отговаряла за неговото финансиране и дейност. След като е предявил исковете против М.з. и МТСП, които не са страна по твърдяното от ищеца материално правоотношение, е налице противоречие между обстоятелствената част на исковата молба, в която се излагат твърдения, сочещи на правен интерес да се търси защита срещу определено лице, и петитума, насочен срещу друго лице, поради което съгласно т. 5 от ТР № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК първоинстанционното решение следва да се обезсили като недопустимо, като делото следва да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. След връщане на делото първоинстанционният съд следва да даде указания на ищеца да отстрани както посочената нередовност на исковата молба досежно надлежната пасивна легитимация по предявените искове, но така също и да конкретизира цената на всеки един от тях и неговата валута.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 260023/ 23.05.2023 г. по гр. д. № 636/ 2021 г. на ОС – П..

ВРЪЩА делото на ОС – П. за ново разглеждане от друг състав на съда.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____